

Tudi umetnost pomaga pri disleksiji

Lea Lebar je kreativka, ki se ukvarja z oblikovanjem gline, literature in človekom. Svojo kreativnost prenaša na otroke, mladostnike in odrasle v izkustveni skupini. S pomočjo plesa, glasbe, igre in slikanja pomaga tudi osebam z disleksijo.

Kako pomagata otrokom z disleksijo?

Moje delo z otroki z disleksijo je predvsem vzpostaviti zaupanje vase. Da poiščejo stik s samim seboj, ki so ga na svoji poti – zaradi lastne posebnosti – izgubili. Osredotočam se na otrokove sposobnosti, na tisto, kar ima rad, in kar najraje počne. Ukvarjamo se z likovnostjo, gibom, plesom, glasbo, pisano besedo ...

Pomagata samo otrokom, ali se na vas lahko obrnejo tudi starejši z disleksijo?

Pomagam vsakomur, tudi starejšim.

Kako pridobite zaupanje otrok?

Stik z otroki najdemo takoj. Zaradi lastne pristnosti, igrivosti, iskrenosti otroci to začitijo in se tako hitreje sprostijo. Prav tako je pomembna korektnost v odnosu, kar razvijamo skupaj. Ker so otroci največji psihologi, močno začitijo tudi zaupanje. Čisto preprosto, sama zaupam v vsakega otroka. On to začuti in uspeh je zagotovljen.

Kako potekajo terapije? Vključujete tudi starše?

Pristop je individualen in skupinski. Individualen, kjer otrok najde stik sam s sabo (se čustveno uravnovesi). Vključujem dihalne tehnike, meditacije, bodisi z glasbo, branjem pesmi, ali pa jih vodim skozi tematski vizualni tekst, ki sem ga napisala sama. S tem se umirijo, in tako lahko delujejo iz sebe, skupaj z drugimi.

»Vključujem dihalne tehnike, meditacije, bodisi preko glasbe, branja pesmi, ali jih vodim skozi lasten spisani tematski vizualni tekst.«

Prav tako so starši vključeni kontinuirano, holistično, humanistično, delam z družino kot celoto. Kajti, tako kot otrok, potrebujejo tudi starši usmerjanje, kako in kaj spremeniti, da bo lažje otroku, njim in družini kot celoti. Otroka ne gre obravnavati posamično. Otroek je del družine, je v razvoju in starši so zanj najpomembnejši.

Katero metodo uporabljate?

Sama uporabljam izkustven pristop s pomočjo umetnosti, iz danega trenutka tukaj in zdaj. Sinteza, ne analiza,

mi ustreza in je preizkušena, saj sem sama skozi ta način izkusila velike premike na bolje pri otrocih, starših, odraslih posameznikih, in tudi pri sebi. Zato lahko iz prve roke povem, da je ta način prekrasen naravni način, ko se sploh ne zavedaš, da se učiš, naučiš, razgradiš in korigiraš.

»Skupina je posebno ozračje, kjer začitijo, da niso sami s svojo težavo, da jo imajo tudi drugi, zato se počutijo olajšano.«

Otroci za zdrav razvoj, tako pri učenju kot pri vzgoji, potrebujejo lahkoten, igriv, sproščen pristop. Delamo v dvojicah in skupinsko. V dvojicah vsak otrok spoznava, koliko deleža ima sam pri ustvarjanju skupnega izdelka, kako sta se dopolnjevala, kaj mu je bilo všeč, kaj ne, kaj bi spremenil, kako se je počutil ob tem ... Skupina pa je posebno ozračje, kjer začitijo, da niso sami s svojo težavo, da jo imajo tudi drugi, zato se počutijo olajšano.

Kakšni so rezultati?

Rezultati so vidni pri vsakomer, a korak za korakom. Že pri najmanjšem napredku posameznik začuti, da mu gre in to mu da zagon za še več. Deluje, ustvarja, počutje se mu izboljšuje, napreduje in čuti, da zmore. Korak za korakom, z dodajanjem lastne energije se počuti vse bolj sposobnega, izboljšuje se mu tudi samopodoba. Čustveno se uravnoveša in tako začne lažje spet tkati odnose, spletati nova prijateljstva. Je bolj umirjen, osredotočen in lažje dojemljiv za vse novo, tudi pri učenju šolske snovi.